

Jungfrun och sjömannen

Livligt

Folkvisa från Närke

Det gick en jungfru ut-i en ha-ge,

Till henne kom där en ung sjö - man:

"Och var-för går hon så där al - le-na?"

Giv mig sitt hjär-ta som jag be-gärt!"

2. »På Er begäran kan jag ej svara, förty jag är utav för ringa stånd. Er tjänarinna kan jag väl vara, men allra kärestan kan jag ej bli.

3. Jag har en vän — ja, om han lever — som för sju år sen for bort från mig. Och lever han, så har han mitt hjärta, och är han döder, har Gud hans själ.»

4. »Jag är den vännen, som för sju år sen, som för sju år sen for bort från dig. Kom, sköna jungfru, i mina armar! Jag är den vännen, ja visserlig.»

5. »Och är det sanning allt, som du säger, så vis' mig ringen, som du fick av mig.» »Ja, här är handen! Ja, här är fingret! Och här är ringen, som jag fick av dig!»

6. Och jungfrun skådar, hon skådar ringen, till dess hon bleknade och föll till jord. Så tog han henne i sina armar och kysste henne så innerlig.

7. Och hören, flickor! — Ja, flickor alla! Och denna visan läggen på ert sinn: Ja, varen såd'na mot edra gossar, som denna flickan var mot gossen sin!